

Культурні проекти виражають Божу творчість

Спорт

1988 року Сеул приймав літні Олімпійські ігри. Я розглядав цю подію як фестиваль миру, здатний зменшити напругу холодної війни у світі, тому я покликав наших членів з усього світу приїхати до Сеула. Вони допомагали атлетам та офіційним представникам з різних країн орієнтуватися на місцевості, підбадьорювали спортсменів, приносили їм їжу та дарували пам'ятки про візит до Кореї. У Сеульській Олімпіаді взяли участь спортсмени з Китаю і Радянського Союзу. Отже, як я і передбачав, Ігри стали фестивалем миру, оскільки дозволили об'єднатися представникам комуністичного блоку і вільного світу. У день церемонії відкриття я сидів у загальній частині олімпійського стадіону «Джамшіль» і спостерігав за всім з великою радістю.

Натхненний Олімпійськими іграми я заснував професійну футбольну команду «Ільхва Чонма» (이화천마). Вона виграла кілька чемпіонатів Кореї і зібрала потужний загін уболівальників. Пізніше я заснував футбольні команди «Атлетіко Сорокаба» (Clube Atlético Sorocaba) і «Центро Еспортіво Нова Есперанца» (Centro Esportivo Nova Esperança (CENE) в Бразилії, батьківщині футболу, і продовжую керувати ними сьогодні. Я вирішив створювати саме футбольні команди, бо мені подобається цей вид спорту. Я захоплювався спортом з дитинства і якийсь час займався боксом, а також традиційними бойовими мистецтвами. Проте саме футбол — той вид спорту, яким я продовжую насолоджуватися і зараз, у літньому віці. У шкільні роки, бігаючи по шкільному подвір'ю, я старанно бив по м'ячу, а тепер залюбки спостерігаю, як це роблять інші. Під час Чемпіонату світу з футболу в Сеулі я поставив поруч три телевізори,

щоб дивитися всі матчі. Я ніколи не пропускав матчів національної збірної Кореї.

Футбол — це мікрокосм життя. Хай би як технічно я вів м'яча по полю, варто спритнішому і вправнішому суперникові відібрати його в мене, всі попередні зусилля стають марними. Навіть якби я проніс м'яч через усе поле і пробив по воротах, якщо м'яч відскочить назад від стійки — це кінець. Мій дриблінг повністю залежить від мене, але я не здатен забити гол сам. Для цього мені потрібні партнери, наприклад, як Парк Джі Сон, котрий допоможе в критичний момент, або як Лі Йон Пьо, що спритно відверне увагу захисників.

Найважливіша людина в команді — це тренер, який спостерігає за всією командою збоку. Він не бігає і не забиває голи, проте його сила більша, ніж у всіх гравців разом узятих. Подібно до тренера, який бачить те, чого не бачать футболісти, і подає сигнали, Бог бачить те, чого не бачимо ми, і дає нам знаки. Якщо гравці старанно дотримуються вказівок наставника, вони майже завжди виграють. Але якщо нетямущі спортсмени не розуміють тренерських підказок або ігнорують їх і грають, керуючись власними ідеями, команда може тільки програти.

Футбол — це спорт; це — змагання, в яких хтось виграє, а хтось програє. Однак він також може суттєво впливати на країни, розширюючи їхню співпрацю на шляху до миру. Я дізнався, що Чемпіонат світу дивилося вдвічі більше людей, ніж Олімпійські ігри. Тож можна собі уявити, скільки людей по всьому світу люблять футбол. Отже, як і Олімпіада, він може стати силою, що дозволяє досягти гармонії між країнами, расами, релігіями та культурами. Я вважаю футбол і мир між країнами потенційно потужними партнерами.

Пеле — король футболу, який був міністром спорту Бразилії, 1995 року відвідав наш сеульський дім у районі Ханнам Дон. Люди пам'ятають його як найкращого футболіста у світі, але Пеле, з яким зустрічався я, був активістом миру. Він хотів побудувати мирний світ завдяки футболу. Під час нашої зустрічі він, усміхаючись, розповів мені історію однієї гри в

Африці. Пеле сказав: «Коли я грав у Габоні в Африці, в країні була війна. Як гадаєте, чи можна було грати у футбол, коли навколо вибухали бомби? На щастя, на час матчу сторони встановили режим припинення вогню. Тоді я глибоко усвідомив, що футбол — це щось більше, ніж просто спорт, де ми буцаємо м'яча. Футбол — це засіб, яким користуються люди заради побудови мирного світу. Тому я вирішив, що маю заснувати рух за мир у всьому світі через футбол».

У той момент Пеле мене настільки вразив, що я міцно схопив його за руку. Ми живемо у конкурентному суспільстві, тому накопичуємо великий стрес. Створюючи напругу в нашому житті, стрес забирає наш душевний спокій. Накопичення стресу призводить до роздратування та сварок між людьми. Спорт і мистецтво допомагають нам знизити рівень стресу. Вони допомагають нам виплеснути накопичені емоції та об'єднати людство. Причина моєї відданості футбольним командам, симфонічним оркестрам і балетним трупам полягає в тому, що ця діяльність є засобом встановлення миру в усьому світі. Пеле розуміє такий хід мислення.

Разом із Пеле ми заснували міжнародний турнір «Кубок миру» (Peace Cup) і, починаючи з 2003, він відбувається кожні два роки. Щоби взяти в ньому участь, до Кореї приїздять відомі футбольні команди з усього світу. А з 2004 що два роки ми стали проводити жіночий турнір — «Кубок королеви миру» (Peace Queen Cup). Улітку 2009 року ми вперше провели чоловічий «Кубок миру» за межами Кореї. Він відбувався в іспанській Андалусії. Усі прибутки від турнірів використовуються для підтримки футбольних змагань для дітей і молоді в країнах, що розвиваються. Зокрема, ми використовуємо футбол, щоб допомогти дітям з вадами фізичного розвитку втілити свої мрії.

Співпрацюючи з Управлінням Верховного комісара ООН у справах біженців, ми провели футбольний турнір для молоді в Ліберії. Це країна, де міжплемінні війни, що тривають уже п'ятнадцять років, геть виснажили людей. ООН надає особливу підтримку Ліберії, оскільки там відбувається стрімке зменшення населення. Діти цієї зруйнованої

війною країни зібралися разом, щоб пограти у футбол і заспівати пісень про мир. Крім гри в пас, вони засвоювали навички командної роботи й чесної гри, які потрібні для досягнення злагоди між племенами. «Кубок за мир» планує побудувати стадіон миру в регіоні Ізраїлю, Палестини та Йорданії якомога ближче до ізраїльсько-палестинського кордону. Стадіон буде доступний для всіх як заклад з розбудови миру. Ми хочемо привезти відомих тренерів з Європи та створити там дитячу футбольну академію. Дорослі можуть націлювати один на одного зброю, але діти прийдуть на футбольний стадіон і буцатимуть м'яча. Багато хто каже, що це нереально, але ми це зробимо. Член ізраїльського кабінету міністрів твердить, що стадіон має бути побудовано на ізраїльській території, а член палестинського кабінету міністрів каже, що він має бути на стороні Палестини. Однак я сповнений рішучості побудувати його так, щоб об'єднати обидві сторони. Я не з тих, хто так легко відмовляється від своїх мрій. Я використовую непохитну силу волі для втілення мрій, які спрямовують світ до миру.

Мистецтво

Створення нашої балетної трупи — яскравий приклад цієї самої сили волі. Люди казали, що це неможливо. Ми заснували «Юніверсал балет» 1984 року. Сьогодні більше ніж будь-коли корейці цікавляться балетом. Коли ми створили нашу балетну трупу, корейський балет був схожий на безплідну пустелю. Тепер Корея навіть має всесвітньо відомих балерин.

Щоразу, дивлячись балет, я відчуваю, що таким має бути мистецтво в Царстві Небесному. Коли балерина стає навшпиньки, витягуючи голову до неба, мене це справді вражає, адже ця поза є ідеальним проявом благоговіння перед Богом. Вона є відображенням палкого бажання. За допомогою балету, використовуючи власне Богом дане вродливе тіло, ми можемо висловити свою любов до Бога. Це найвища форма мистецтва.

«Юніверсал балет» почався з вистав «Лебедине озеро» та «Лускунчик». Потім додалися «Дон Кіхот», «Жизель» та власні оригінальні твори «Шім Чон» і «Любов Чун Хян». Завдяки цим виставам трупа здобула міжнародне визнання. «Юніверсал балет» запрошують виступати в

найвідоміших концертних залах світу. Його танцюристів цінують за додавання унікальної корейської краси до енергійних рухів західного балету. Їх хвалять за те, що у своїх виступах вони гармонізують східний і західний стилі. «Юніверсал балет» має академію у Вашингтоні. Я також заснував Нью-Йоркський симфонічний оркестр і групу «Співаки Нової надії» (New Hope Singers).

Мистецтво дозволяє людству відображати високі ідеали, які є в Божій творчості. Бог вклав усю Свою душу в людей і світ, який Він створив, так само, як художники вкладають усе своє єство у власні твори. Читаючи Книгу Буття, може здаватися, що все сталося дуже просто, Бог лише сказав слово, але це зовсім не так. Бог вклав всю Свою енергію в створення води та землі. Так само й рухи балерин на сцені є плодами творчого процесу, який потребує цілковитої посвяти.

Revision #3

Created 25 February 2024 09:57:32 by andres

Updated 25 February 2024 10:02:26 by andres